

ALFÖLDI GÉZA - TANÁR ÚR EGYSZER . . .

Tanár Úr egyszer verset írtam, -
Még volt rá mentség: 16 éves voltam.
S mert elfogott valami kemény magyar
bánat,
Hogy "magyar vagyok" vadul
danoltam.

Ön a sárga földig lehordott érte,
Mert azt írtam: magyar az ég, a fű, a
mályva,
Magyar a szemek nézése, az állatok
hangja
S magyarul kel a kenyér kovásza.

Rámolvasta, hogy a kenyér kelése
Egyszerű, szabályos vegyi folyamat
S a kovász Cegléden is, meg
Amerikában
A szeszes erjedéstől egyféleképp dagad.

A kakas is egyformán kukorékol,
Mindenütt egy az ég, a fű, a mályva,
A szemek is egy törvény szerint égnek
S ugyanaz a madárdalok varázsa.

Huszonegy éve! . . . S most innen
távol
Idézem s hívom Önt a multak
távolából
S átordítom száz kilométereken át,
Hogy belereng az ég, a nap is
lángol:

Tanár Úr! Igen is van magyar ég, fák
S magyarul virágzik a magyar virág.
Még a magyar ökör nézése is más
S mások, de mások a magyar bikák!

És más bizony az idegen kenyér,
Más a kelése, más az illata!,
S hiába van egy Göncöl Szekér,
Odahaza mégis más a csillaga.

S ha nem hiszi el, hogy minden,
minden
Más odahaza: a virág, illat, avar, -
Legyen csak egyszer, mint ma én,
Hazátlan, árva, bolyongó magyar!

JUHÁSZ GYULA - MAGYAR TÁJ, MAGYAR ECSETTEL

Kis sömlyék szélén tehenek legelnek,
Fakó sárgák a lompos alkonyatban,
A szürke fűzfák egyre komorabban
Guggolnak a bús víz holt ága mellett.

Távolba néznek és a puszta távol
Egy gramofon zenéjét hozza nékik,
Rikácsolón, rekedten iderémlik,
A pocsétában egy vén kácsa gázol.

Az alkonyat, a merengő festő fest:
Violára a lemenő felhőket
S a szürke fákra vérző aranyat ken,

Majd minden színét a Tiszának adja,
Ragyog, ragyog a búbánat iszapja.

